

Veden kansa osa1 Epilogi 20 vuotias nainen katsoi olohuoneesta ikkunasta ulos. Ulkona myrskysi, oli myrskynnyt koko päivän. Häntä ei häirinnyt kastuminen, koska hän asui talossaan, joka oli meren lähellä. Vesi osui kuohuten rantaan. Vesi oli jo saunan ohi, jossa nainen tykkäsi saunoa todella paljon. Varmaan myrskyn jälkeen saunassa olisi kamalat vahingot. Vielä eilen oli porottanut aurinko, ja hän oli ottanut aurinkoa. Nainen luki kirjaa kynttilän valossa, koska sähköt olivat menneet poikki. Hän kuuli jonkun koputtavan oveen. Kuka tänne oli eksynyt?. Tänne jumalan selän taakse. Hän lähti kävelemään kohti ovea. Pian hän oli oven kohdalla. Hän avsi oven rauhallisesti ja katsoi ulos? Ulkona oli mies. Mies oli noin kaksikymppinen niin kuin nainenkin. Lisäksi hän oli likomärkä. Hän olisi voinut näyttää komealta, jos hänellä olisi ollut kuivat vaatteet eikä lössähtänyt tukka, ja jos mies olisi käynyt suihkussa. Pian hän huomasi tölläävänsä miestä. Hänen pitäisi antaa miehelle kuivat vaatteet. Hän avasi enemmän ovea ja siirtyi oven edestä. -Tule sisään, hän sanoi miehelle. -Kiitos, mies sanoi. Äänestä kuului kiitollisuus. Nainen johti miestä olohuoneen läpi. Hän avasi huoneen oven. He menivät pieneen huoneeseen. Siellä oli kaappi, jossa oli miesten vaatteita. Hän otti sieltä vaatteet, jotka varmasti olisiva miehelle vähän tiukat, mutta muitakaan ei ollut saatavilla. Hän ojensi miehelle vaatteet. -Käytävän päässä on suihku, nainen sanoi. Hän poistui huoneesta sanomatta mitään muuta. Nainen lähti kävelemään olohuonetta kohti. Häntä ei todellakaan huvittanut nähdä miestä enää. Eikä hän kestänyt ajatuksiin siitä, että olisi nähnyt miehestä yhtään enempää. Miehellä oli lihaksia kuin muille jakaa. Oikeastaan juuri oikea määrä. Sellaiseksi mieheksi josta hän tykkäsi. Tai nyt hänestä tuntui, että hän hakisi vain tämän tietyn näköisiä miehiä. Mikähän oli miehen nimi?. Nainen istui nojatuolille. Ja otti kirjan. Hän avasi kirjan. Hän ei pystynyt keskittymään, koska kuunteli, jos käytävästä olisi kuulunut askeleita. Mitään ei kuulunut. Lopulta hän kuuli miehen kävelevän olohuonetta kohti. Nainen käänsi katseensa nopeasti takaisin kirjaan. -Minun kuuluisi kai esittäytyä?. Olen Whater, mies sanoi. -Minun nimeni on Helena. Nainen jatkoi nopeasti: - No joo aika typerä nimi . -Onko nämä miehesi vaatteita?. Naista hymyilytti. Kuitenkin hän sanoi, vaika häntä hymyilytti, vaika kuinka paljon: -Ei todellakaan. Ne ovat isäni. Hänen hymynsä hyytyi niin nopeasti kuin oli alkanutkin. - Ne olivat isäni. - Mitä hänelle tapahtui?, Whater kysyi. Vastasi: -Hän....Äitini ja isäni hukkuivat mereen. Tämä talo oli heidän ainoa perintönsä minulle. Whater näytti siltä kuin se olisi hänen syytään. Heippa taas! Olen keksinyt tämän tarinan jo jonkin aikaa sitten, mutta vasta nyt korjasin kaikki virheet ja ajattelin lisätä sen tänne. Huom: Tämä tarina ei kerro Helenasta. Eikä Whaterista. Vaan heidän lapsestaan. Ja kiitos oikein kovasti jos jaksoit lukea Veden kansan ekan osan. Jatkoa tulee jos sitä pyydetään. Ja jos jaksan kirjoittaa tätä.